

platně do výslužby. Na jiné trvalé výhody nároku nečinil a zejména se v žádosti nezminil »o poskytnutí všech výhod«, takže je tvrzení stížnosti v tomto směru v rozporu se spisy a tudíž bezpodstatné.

Ostatně předpokládá zákon ze 7. dubna 1920 č. 230 zvláštní žádost podanou p o v y h l á š e n í jeho, v níž musí býti výhody žádané specifikovány a v níž žadatel okolnosti pro přiznání určité výhody rozhodné prokazuje. Že by sankce ztráty nároku nastoupila jen tam, kde jest nepochybné, že zaměstnanec výhody se vzdává, nelze dovoditi ze zákona, který stanovil bezvýmínečnou preklusi nároku pro případ nepodání žádosti ve lhůtě stanovené.

Zamítl-li žal. úřad za tohoto skutkového i právního stavu nárok st-lův na přiznání výhody podle zákona ze 7. dubna 1920 č. 230 proto, že nebyla žádost na přiznání výhod těch podána včas, není rozhodnutí jeho ani v rozporu se zákonem, ani v neshodě se skutkovým zjištěním.

Bylo tudíž zamítnouti stížnost v celém rozsahu jako bezdůvodnou.

Č. 2797.

Policejní řízení trestní. — Nemocenské pojišťování: Okresní nemocenská pokladna není legiimována ke stížnosti na nss do trestního nálezu pro přestupek nemocenského zákona.

(Nález ze dne 25. října 1923 č. 17.647).

V ě c: Okresní nemocenská pokladna v Českém Brodě proti ministerstvu sociální péče (místotaj. Dr. Frt. Janošík) o nemocenské pojištění.

V ý r o k: Stížnost se odmítá . . . . jako nepřipustná . . . .

D ů v o d y: Min. soc. péče v Praze zrušujíc nař. rozhodnutím výměry prvých dvou stolic zprostito ing. Josefa H., ředitele cukrovaru v M., viny na přestupku Šu 31 nem. zákona z 30. března 1888 č. 33 ř. z., jehož se měl dopustiti nepřihlášením Antonína A. k stěžující si okr. nem. pokladně a zprostito ho . . . trestu pokuty 20 K resp. vězení 48 hodin . . . .

Rozhoduje o stížnosti uvážil nss, že výrok obsažený v nař. rozhodnutí jest výrokem ukončujícím trestní řízení policejní, které zavedeno bylo se zúčastněnou stranou po rozumu Šu 69 nem. zákona pro delikt uvedený blíže v Šu 67 zmíněného zákona a musil si odpověděti na otázku, je-li stížnost okr. nem. pokladny vůbec přípustná.

Trestní řízení policejní spočívá jako administrativní řízení vůbec na všeobecné zásadě oficiality a tedy na zásadě zjištění materiální pravdy z moci úřední a může býti řízení to zavedeno bez návrhu a zákroku strany. V řízení tom svěřeno jest podle platného právního řádu hájení veřejného zájmu na potrestání za činy nebo opomenutí z moci úřední stíhatelné úřadu trestnímu samému a jest zůstaveno volné úvaze jeho, aby oceniv výsledek provedeného trestního řízení zejména procesní sílu provedených důkazů a skutečností svědčících pro vinu i proti ní, vynesl nález buď osvobozující nebo odsuzující. Institut veřejného žalobce policejní trestní řízení podle právního řádu platného v Čechách,

na Moravě a ve Slezsku nezná. Okr. nem. pokladně nepřísluší v řízení tom postavení strany a to ani jako zástupce veřejných zájmů ani jako žalobce nebo soukromého účastníka, neboť není právní normy, která by jí postavení takové nepřiznávala. Okr. nem. pokladna má pouhé postavení oznamovatele přestupků nemocenského zákona, které mají býti stíhány cestou policejné trestní.

Nemá-li však stěžující si okr. nem. pokladna postavení strany v uvedeném řízení, pak nemůže si stěžovati k nss-u do konečného výroku o nevině a trestu vysloveného v pořadu stolic správních a jest tudíž stížnost její v tomto směru pro nedostatek legitimace nepřijatelná. — —

Ze všech těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti.

Č. 2798.

Pozemková reforma: * Sníží-li se výměra zabraného souboru nemovitostí po 24. dubnu 1919 zcizením nemovitostí jednoho z manželů za souhlasu státního pozemkového úřadu pod výměru v § 2 záb. zák. stanovenou, stává se zbytek statku volným.

(Nález ze dne 26. října 1923 č. 17.620).

Prejudikatura: Boh. 863 adm.

Věc: Gisela Sch. v Trenčíně (adv. Dr. Ivan Jurecký z Nitry) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze (senátní president v. v. Vyšín), o zábor velkého majetku pozemkového.

Výrok: Naříkaná rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost, a to rozhodnutí ze 14. prosince 1922 potud, pokud jde o nemovitosti Gisele Sch. vlastnický náležející.

Důvody: — — —

O stížnosti Gisely Sch. uvážil nss takto:

Žal. úřad prohlásil nemovitý majetek st-čin za zabraný a odepřel výmaz poznámky záboru z nemovitostí tvořících statek v D., o který bylo žádáno, nikoli proto, že by nemovitosti ty přesahovaly výměru v § 2 záb. zák. uvedenou, nýbrž proto, že manžel st-lčín Alexander Sch. byl v době vydání záb. zák. vlastníkem nemovitostí, jež přesahovaly výměru v §u 2 záb. zák. stanovenou a tedy byly státem zabrány, a poněvadž st-lka s manželem svým žila a žije v nerozvedeném manželství a proto oba ve smyslu § 2, odst. 2. záb. zák. musí býti považováni za jednu osobu a statky jich obou za státem zabrané. — — —

Stížnost nepopírá, že st-lka žila a žije s Alexandrem Sch. v nerozvedeném manželství, nepopírá, že v době vydání záb. zákona manžel její byl vlastníkem nemovitostí záboru podléhajících, tvrdí však, že není rozhodnou doba počátku účinnosti záborového zákona, jak za to má žal. úřad.

Není totiž mezi stranami sporu o tom, že Alexander Sch. v roce 1922 své nemovitosti — zda celé či jen větší jich část, není ze spisu zřejmo — daroval svým dětem z prvního manželství a že toto darování bylo usnesením žal. úřadu z 26. května 1922 schváleno a že na darovaných nemovitostech vloženo bylo pak právo vlastníka pro děti Alexandra Sch.